

Norske Landmænd,

udgivet af J. Schrøder.

N° 9.

Lørdagen den 26de Februar 1859.

3^{die} Marg.

Indhold.

Om Fødning af Hornkvæg og Faar. — En agrikulturkemiſtſe Reife. — Inden- og udenlandske Efterretninger.

Om Fødning af Hornkvæg og Faar.

(Et Foredrag af Mr. S. Dann.)

Det er en nofsom bekjendt Sag, at ſamme Plante ikke uafbrudt kan dyrkes paa ſamme Jord, da denne derved vilde blive berøvet netop de Stoffe, ſom Planten (f. Eſſ. Hvede) behøver til ſin Næring, medens Ageren dog kan have fuldtop af Næringsmidler for Græs, Rodfrugter o. d.; herpaa er det, at Bekſelbruget grunder ſig.

For at tilbagegive den udfugede Jord ſin Frugtbarhed brugte man for at lægge den i ren Brak; men denne Fremgangsmaade er nu næſten ganſte og aldeles forladt, og at dyrke Foderplanter i Stedet for ren Brak er bleven en Regel, ſom har ſaa Lindtagelſer. Paa fugtig og ſelig Jord, hvor Brak endnu anvendes, søger man ved Afgroſning, Undergrundſffjorning og Kalkning m. m. at forandre Jordens Beſkaffenhed, ſaa at ogſaa paa ſaadan Jord ren Brak ſnart ſkal høre til de Ting, ſom har ophørt at være til.

Den forſte Grund til at vi underholde Kvæg paa vore Gaarde er den, at vi derved ſøge at erholde Erſtaining for Dyrkningen af Foderplanter. Om en Ager i ſin oprindelige Tilſtand beſidder Kraft til at frembringe en Vøling af 1 Tonde paa Maalet, ſaa maa man for at forøge denne Afkaſtning forſyne Jorden med Stoffe, fra hvilke de flere Planter kan hente ſin Næring. Gjødselen efter vort Slagtekvæg er, efter den Fodrning ſom Dyrene erholde, mer eller mindre rig paa ſaadanne Stoffe, og herefter er det at vore duelligſte Landmænd rette ſig, naar de ved ſin Drift anvende Fødning af Kvæg.

Enhver maa indrømme, at den forſte Forbedring, ſom det nyere Landbrug kan roſe ſig af, er at Brakken har veget Pladlen for Foderplanterne, og hvis man ved at opfodre diſſe kan erholde animalſte Produkter af ſaa ſtor Værdi, at de erſtatte Dyrkningsomkoſtingerne, ſaa er Landmandens Stilling nu ſaa meget bedre end for. Ved Brakken kom jo Ageren i en Gjeld, hvis Afbetaling blev paadyrket de efterfølgende Kornav-

linger, hvilket nu ingenlunde er Tilfældet, og det ſaa meget mindre, ſom ogſaa Gjødselen, der falder efter Foderplanterne, giver en Ekſtrafortjeneste, ſom ſandelig ikke er den mindſte ved denne Fremgangsmaade. Men Foderplanterne ikke blot erſtatte Brakken, men de gjøre ogſaa Jorden mere ſkiftet til at bære Korn, hvorfor i flere Egne en Landmands Duellighed vurderes efter Antallet af hans Kreaturer. Det er os vel bekjendt, at de, ſom ikke ere fortrolige med en rationel Fødning af Slagtekvæg, anſe en ſaadan Huſholdning for ikke lønnende, og derfor kan man ikke blive overraſket ved at høre ſaadanne Udbrud ſom, „at Kreaturer er et nødvendigt Onde, blot Gjødselproducenter, ſom ingen Gavn ſtaffe.“ Lad os derfor blot underſøge, hvorledes en rationel Fødning bør udføres, og vi ſulle ikke længere miſtveile om Fremgang.

De Stoffe, ſom i Legemet danne Kjød, Benmaſſe og Fedt, kunne ikke afgives af hvilkeſomhelſt Næringsmidler, ſom man lokker Kreaturerne til at æde. Ernæringsproceſſen er meget ſimpel, den beſtaar blot i et Ombytte af Legemets Stoffe med de tilſvarende Næringsſtoffe i Fodret. Diſſe Fodrets Næringsſtoffe har Fyſiologerne delt i to Klafſer, ſom begge er lige nødvendige til Vedligeholdelſen af Dyrenes Liv, og uagtet de have en ganſte forſkjellig Virkningsmaade, ſaa er dog hver iſær af dem ſaa uerſtattelige, at en Hund, ſom blot erholder det ene eller det andet af diſſe Stoffe, ſnart dør af Sult. Diſſe elementære Stoffe ere: de Kulſtoſholdige eller varmebringende (kvæltſtoffrie) ſamt de Kvæltſtoſholdige (proteinholdige) Stoffe. Korn og Foderplanter indeholde dem i et ganſte forſkjelligt Forhold ſaaledes:

	kvæltſtoffrie Stoffe.	kvæltſtoſholdige Stoffe.
	pCt.	pCt.
Kloverhø	44	11
Havre	51	—
Bønner	42½	26
Erter	52	24
Byg	54½	13
Rotabaga	14½	2
Linfrø	55½	20

Ved hver Indaanding indtages fra Luften en vis Mængde Surſtoſ, og med hver Udaanding bortgaar en vis Mængde Kulſyre fra Lungerne. Den Forening, ſom Luſtens Surſtoſ i Dyrelegemet indgaar med Kulſtoſ og Vandſtoſ,

frembringer Varme. Det Kulstof, som Dyret behøver, faar det gennem Føden. Om denne indeholder mere Kulstof, end der behøves for Respirationen, saa samles dette enten i Form af Fedt i Dyrets Legeme, eller ogsaa gaar det bort i Gjødselen.

Heraf kan man se, hvor vigtigt Kulstoffet er for Vedligeholdelsen af Varme og Liv, og jo mindre Varme der skal produceres, desto mere gaar over til Fedt. Dette forklarer, hvorfor Varme til en vis Grad kan erstatte Føden, og viser, hvor overordentligt vigtigt det er at sørge for varme Fødsel til Kreaturerne.

En større Mængde af Fødrets Kulstof kan dog komme til at blive fortæret uden Nytte paa Grund af en ufuldkommen Legemsbygning hos vore ikke forædlede Racer saavel af Hornkvæg som Faar. Mængden af Kulstof, som Legemet forbruger, bestemmes af Mængden af Luft, som indaander, og Mængden af Luft bestemmes igjen af Lungens Størrelse. Folgelig maa et Dyr med store Lunger af den samme Mængde Foder producere en mindre Mængde Fedt, end et Dyr med smaa Lunger. Denne Paastand har vundet Stadfæstelse ved Undersøgelse af Lungerne paa vort bedste Slagtekvæg. En vis Mængde af Luftens Surstof medgaar til at vedligeholde Dyrenes Liv og tillige til at forbrænde Beden eller Stenfuldene i vore Kjøffener og Kæloevne. Men aabner man nu Dør og Vinduer i et varmt Bærelse, saa foregaar Forbrændingen livligere; men Bærelset bliver alligevel ikke varmt. Paa samme Maade forholder det sig med en stor Lunge hos et Dyr; den indaander mere Surstof end der behøves til i Forening med Kulstof at vedligeholde den dyriske Varme, og folgelig bortdøler den Foder, som opbrændes uden at medføre nogen Nytte. Heraf ser man, hvor vigtigt det er af den ydre Bedømmelse af et Dyr at kunne slutte sig til, om det har en liden eller stor Lunge. Dette beror paa Brystets Form; et dybt og smalt Bryst er et sikkert Kjendemerke paa en stor Lunge, og et rundt og bredt Bryst tilfjendegiver ligesaa sikkert en passende stor Lunge. Alt, som tyder paa en stærk Udvikling af Muskler, tyder ogsaa paa en stor Lunge, hvorfor ingen god Bedømmer af Kreaturer kjober til Fodning Kjøredokser med dybt og smalt Bryst og stærkt udviklede Muskler. De kvælstofholdige Bestanddele af Fødret tjene blot til at gjengive Dyret de Stoffe, som det behøver for at vokse eller udvikle Muskelvirkomhed — bevæge sig —.

Kjødtraadene dannes af disse Stoffe; Kjødtraaden selv er intet andet end en organiseret Fibrer; Fibrerne er atter blot Kjød i flydende Form eller de æggehvideagtige Bestanddele af Rodfrugter og Korn, forvandlede til dyriske Stoffe.

Albumin i Dfskjød bestaar af:

Kulstof 54,12

Bandsstof 7,89

Kvælstof 15,67

Surstof 22,32

Legumin i Erter bestaar af:

Kulstof 54,14

Bandsstof 7,16

Kvælstof 15,67

Surstof 22,03

Vi se heraf, at Albumin er fuldkommen lige i Sammensætning, hvad enten vi erholde den af Dfskjød eller Erter. Dets Udseende er ogsaa alle beskjendte i den levende Del af Blodet ved en Aareladning.

Saadanne ere Kilderne til og Bestanddelene af Dyrelegemet. Det er klart, at et Dyr, som paa engang erholder Varme- og Kjød- producerende Stoffe i rigelig Mængde, vil hastigt tiltage i Vægt; i Virkeligheden forholder dette sig dog kun til dels saaledes. De Kar, som drage Næringen af Fødret, kunne dog i en bestemt Tid kun i en vis Grad tage Næringen til sig, og om man fodrer stærkere, end hvad de kan optage, saa bortgaar Dverfkjødet i Gjødselen. Denne sidste bliver herved rigere; men dette lønner sig ikke; thi man kan kjober Ammoniakken billigere i Form af Guano, end om den skal bringes tilveie af bortdølede Foderstoffer. — Linoliefager, det bedste af alt Kraftfoder, betales med 12 £ 10 sh pr. Ton, og 1 Ton Guano staar næsten i samme Pris. Gjødselen efter 1 Ton Diefager indeholder omtrent 125 Pund Ammoniak, som efter 6 d pr. Pd. udgjør 3 £ 12 sh 6 d. 1 Ton Guano indeholder 360 Pd. Ammoniak, hvilket efter 6 d pr. Pd. bliver 9 £, der foraarsager en Forskjel i Prisen til Guanoens Fordel af 1 £ 8 sh 10 d for Ammoniakens Vedkommende.

At fodre med Diefager blot for Gjødselens Skyld, vilde være at ruinere sig, og man skulde vel knapt tro, at i en Tid, da der tales saa meget om Analyser og Kemi, Noget kan være saa yderlig uvidende i den Sag, som han vil give sig af med, at han kan offentlig tilraade og ved sin egen Erfaring godtgjøre, at det er fordelagtigt, at give den dobbelte eller tredobbelte Mængde af de kostbare Linoliefager udover det, som Dyret kan fordøje. En saadan Person burde indespærres i et Daarehus; han kan aldrig gjøre Fordring paa at blive anset for en rationel Landmand.

Naar man undersøger de forskellige Bestanddele af vore Foderplanter, saa finder man at Rotabaga indeholder 14½ pCt. kulstofholdige og 2 pCt. kvælstofholdige Stoffe, og at samme Vægt Erter indeholder 52 pCt. af de første og 24 pCt. af de sidste Stoffe. Om man antager, at 1 Acre *) i Middeltastning giver 20 Tons Rotabaga, saa faar man af denne Avling 6500 Pd. kulstofholdige og 880 Pd. proteinholdige (kvælstofholdige) Stoffe og af en Erteavling paa omtrent 36 Bushels pr. Acre faar man 1165 Pd. kulstof og 538 Pd. kvælstofholdige Stoffe. Fra 1 Acre Rotabaga bliver da samtlige Næringsmidler 7380 Pd.; af 1 Acre Erter blot 1703 Pd., hvilket udviser en Balance til Fordel for Rotabagaen af 5677 Pd. Vi se altsaa, at 1 Acre Rotabaga maa producere betydeligt mere Kjød end 1 Acre Erter. Vi maa dog fratække betydeligt fra Rotabagaens Værdi derfor, at Dyretroppen affjøles Noget paa Grund af den større Mængde Vand, som de indeholde, og fordi man maa give tort Foder ved

*) = 4 Maal.

Siden af, for at de ikke skulle virke for stærkt afførende. En saa stor Balance til deres Fordel bliver dog endnu tilbage, at man med Rette kan anse dem som de ypperligste af alle Foderplanter.

Det har længe været en Kjendsgjerning, at Dyrene give en større Indkomst, om de fodres med Dliefager samtidigt med Rodfrugter, end om de ikke erholde noget saadant Kraftfoder. Jeg har ved mange Anledninger begyndt at fode blot med Rodfrugter, men altid fundet, at om Lur-nipfen skal betale sig, maa man samtidigt fodre med Dliefager eller Korn. Kornet er dog som Bifoder hverken saa sundt, heller ikke forbedrer det Gjødselen saa meget som Dliefager. Byg f. Eft. indeholder blot 13 pCt. Kvælstof og kan derfor ikke producere saa meget som Bonner, som indeholde 26 pCt. Kvælstof. 100 Risbund Dliefager indeholde 25 pCt. Kvælstof; Gjødselen deraf 125 Pd. Ammoniak. Naar saaledes Gjødselens Rigdom paa Ammoniak beror paa Fodrets større eller mindre Kvælstofholdighed, saa maa den samme Vægt Byg give $\frac{1}{3}$ mindre rig Gjødsel end Dliefagerne. Af samme Grund staa ogsaa Klover og Havre under Dliefagerne. Havre har i denne Henseende blot halv Værdi mod Dliefager, og Hoet endnu noget mindre. Begge disse Fodringsmidler kunne heller ikke frembringe saa meget Fædt som Dliefagerne; thi i saa Henseende staa Dliefager først; dernæst Byg, Erter, Havre, Bonner og Kloverhø i den Orden, hvori de her ere nævnte. Erter og Bonner staa hinanden nærmest med Hensyn til Bestanddele og Forskjellen imellem dem vilde ikke have været saa stor, om ikke Dliefagerne indeholdt omtrent 11 pCt. Dlie, som savnes hos de øvrige. Man antager, at denne Dlie fornemmelig udvikler Fædt, men den bidrager ogsaa i betydelig Grad til at forøge Melkens Rigdom paa Fede.

Der hestter en Fordom mod at fodre Faar med Byg; jeg har dog anvendt det i stor Skala og med megen Fordel. Jeg gav Bygget i Forening med Dliefager i et Forhold af $\frac{1}{2}$ Rager paa $\frac{1}{2}$ Byg. Ved denne Blanding trivedes Faarene udmærket og solgtes til baade Sælgerens og Kjøberens fulde Tilfredsstillelse. Jeg maa i højeste Grad anbefale at blande forskellige Kornsorter, eller ogsaa at veksle med forskellige Sorter. Da Erter til 1 d pr. Pd. og Kjød til 6 d pr. Pd. er ækvivalent hvad Prisen paa dem begge angaar, og da vi sjelden kunne gjøre Regning paa at realisere Kjødet højere end til 6 d pr. Pd., saa tror jeg, at man bør blande Dliefager og Korn saaledes, at de tilsammen ikke koste mere end 1 d pr. Pd. Kan man derfor købe saadant Kraftfoder for $\frac{1}{6}$ af den gangbare Pris paa Kjød, saa kan man saa betalt baade Kraftfoderet og desuden Rodfrugternes fulde Fodringsværdi. Der medgaaer nemlig omtrent 200 Pd. Rodfrugter for at producere 1 Pd. Kjød, om man ved Eiden deraf ikke giver andet Foder.

Den Mængde Rodfrugter, som jeg efter min Erfaring har fundet fordelagtigst at give en Effe af en Ræat af 60 imperial Stones*), er ikke over

*) 1 engelsk Stone lig omtrent 1 Blæsp. norsk.

150 Pd. paa Dagen, og Maximum af Dliefager for et saadant Dyr er 5 Pd. pr. Dag, dog med saa megen Halm og Haffelse som det vil æde. Saa ofte jeg har forøget Mængden, har Afkastningen aftaget. Hø giver jeg aldrig til Slagtekvæg, hvis de ikke blive syge. Naar man fodrer paa denne Maade, saa falder det ikke vanskeligt, at udvinde Rodfrugternes Fodringsværdi tillige med Indkjøbsprisen for Ekstrafoderet; Gjødselen faar man da i Erstatning for Stellet og desuden en liden Fortjeneste.

Jeg har ogsaa forsøgt Kogning af Foderet. Jeg har kogt Halmhaffelse baade med og uden Mel; men efter min Erfaring har det vist sig at ringe eller ingen Gevinst erholdes ved at koge eller damppe Haffelsen. Jeg har ogsaa forsøgt at indfrænte Fodrungen med Rodfrugter og i Stedet give præpareret Foder, men jeg har derved fundet, at den mindste Mængde Rodfrugter, man med Fordel kan give, er 15 Pd. pr. 100 Pd. Slagtekvæg, naar Dyret er bleven fedet.

Min Erfaring i saa Henseende stemmer fuldkommen overens med de Resultater, som Lieutenant M. Dorwell paa Logan har offentliggjort i det Skotske Landhusholdningselskabs Journal. Han opgiver følgende Resultater: Af sine mange Forsøg med 250 Stykker Slagtekvæg, som han aarlig har fedet baade Klavebundne og ved Borsfedning (Fedning i smaa Afstængninger, hvori 2 a 3 Kreaturer gaa løse omkring), har han fundet, at 80 til 100 Pd. skaarne Rotabaga paa Dagen givne i 2 Foder, Morgen og Middag, og et kogt Foder om Aftenen, er tilstrækkeligt til at fode Hornkvæg af en Vægt af 40 a 50 imperial Stones. Sidindtil har han ikke fundet nogen Ting bedre, end at give 2 Foder med raa Rotabaga og 1 Foder med dampet Haffelse og 4 Pd. Bonnemel til Aftenfoder; at erstatte et Foder Rotabaga med et kogt Foder lønede sig ikke, fordi Foderet ved Kogning blev dyrere. — Med Undtagelse af Kogningen stemmer min Erfaring ganske med Mr. Dorwells, og jeg har den Overbevisning, at hans Kreaturer skulde have taget Huld ligesaa hurtigt, om al Halmhaffelsen og Melet var bleven blandet og givet raat.

Det er interessant at erfare, at Hornkvæg kan fedes fordelagtigt uden noget Hø, og at virkelig god Gjødsel kan beredes paa en Gaard ved at anvende kjøbt Kraftfoder, uden at dog ved denne Udgift den Indtægt formindskes, som Kreaturerne give ved Opfodringen af Foderplanterne.

Hornkvæg bør i Fæhuset aldrig fodres mere end 3 Gange om Dagen. I naturlig Tilstand ligge Dyrene og hvile 16 Timer af 24, og langt mere hvile de i tæmnet Tilstand, om de fodres rigeligt og lades i Ro. Fordelen af en saadan Fodring har jeg engang seet hos en Slægtning af mig, som fodrede 6 a 7 Gange om Dagen og klagede over, at de ikke bleve fede, uagtet de fortært en stor Mængde Foder. Efter mit Raad ophørte han med selv at tilse Kreaturerne og lod en Person fodre dem 3 Gange om Dagen, hvorpaa de meget hastigere bleve fede, end da den ængslige Eier foruroligede dem ved sine hyppige Besøg.

Af alle Fjøsindredninger for Slagtekvæg *) foretrækker jeg „boxes“, da Dyrene i dem kunne bevæge sig saa meget som det for deres Helbred er nødvendigt; desuden spildes ingen Gjødsel; thi den nedtrampes saa jevnt og fast, at ingen Forraadnelse opstaar og folgelig ubetydeligt tabes ved Gjæring eller Gasudvikling; al den flydende Gjødsel samles ogsaa i den faste, hvorved meget Arbejde bespares, som ellers var forbunden med dens Opsamling og Bevarelse. Men har man ikke nok Strøelse, saa kan man aldrig indføre denne Indredning; thi Intet er skadeligere for Dyrene end at de ligge vaadt og er smudsige, da bliver det altid bedre at have Dyrene klævede bundne.

En almindelig Fremgangsmaade ved Fedningens Begyndelse er at give en mindre Mængde Kraftfoder (Dielager eller Korn) og senere øge paa dermed. Naar man tænker paa at gjøde et magert Kreatur fedt, saa ved man vel, at der ikke kan udvikles Fedt for Dyret er bleven kjødsfuldt. For at bevirke dette bør man give kjødbannende (kvælstofholdigt) Foder; Rodfrugter og Græs ville ikke passe hertil; og om man begynder Fedningen med meget kvælstoffrie eller kulstofholdige Næringsmidler, saa vilde man bortbøse disse til ingen Nytte. Man bør derfor begynde med at give kjødbannende Foder, f. Eks. Bonnemel, og ikke mere kulstofholdigt Foder end netop er nødvendigt. Er Dyret blevet kjødsfuldt, saa kan man ombytte Bonnemelen med Rindsfoder, Urtemel eller Bygmel, hvilket som er billigst, da disse producerer mere Fedt end Bonnemelen og derfor helst bør anvendes i Slutningen af Fedningstiden. Af Kraftfoder bør der gives samme Mængde hele Tiden, medens derimod det andet Foder efterhaanden gives i større Mængde.

Naar Dyret begynder at tabe Appetiten og ikke engang vil staa op for at æde, saa bør det sælges; thi fra den Tid af taber det mere end det vinder i Fedme. Hos de forskjellige Dyr indtræffer dette Tidspunkt paa forskjellig Tid. Cieren's Die bør derfor altid vaage over Dyrene og bestemme, hvorlænge de bør bibeholdes.

En agriturkemist Reise.

(Af Dr. A. Støckhardt.)

(Fortsættelse fra No. 8.)

I et intensivt Avlsbrug er Faaretallet pr. Tonde Land dog betydeligt større. Af de lamaagtige Alpaka-faar, som man for flere Aar siden gjorde saa megen Ophøvelse af, saa jeg et Exemplar i Taymouth-Castle Park i Skotland; man betragter dem nu kun som en Kuriositet og har

*) Forfatteren taler her ubelukkende om Slagtekvæg. For Meltekvæg bliver det nok altid fordelagtigt at have dem bundne i Fjøsene enten i Waase hver for sig eller ogsaa i en Række uden Afspærring for hvert Dyr.

selvfølgelig opgivet de mangfoldige Forsøg paa at afklimatisere dem.

At Swineavlens drives i England i meget stor Udstrækning, er ganske naturligt, da netop denne Dyreart fortrinsvis er stiftet til at producere Kjød og Fedt. De utallige Blandinger, som ere opstaaede ved indenlandske Racers Krydsning især med kinesiske og neapolitaniske Dyr, lade sig ikke mere inddele i bestemt afgrænsende Stammer. De ogsaa i Sachsen meget yndede Yorkshires, Windsores og Esserracer vise, at det her er lykkes ved Opdræt at producere meget Kjød og lidt Knokler. I mange Egne af England, f. Ex. Hants, Berks ic. anser man Svinene for fordelagtigere end Kjør og Faar, og anvender derfor megen Omfarg paa Swineavlens, hvilket navnlig kjendes paa, at man altid har komfortable, dækkede og lukkede Stalde til dem, som Kjør og Faar savne. Ogsaa her antager man almindeligt, at rigeligt og kraftigt Foder betaler sig bedre, end knapt og kraftløst, som man endnu ofte i Tyskland anser for „godt nok til Svinene.“ Af denne forskjellige Behandling forklarer det sig selv, foreløbig bemærket, hvorfor Svinegjødning i England sættes over Ko- og Hestegjødning, medens den hos os gjælder for den værdiløseste.

Man angiver efter en omtrentlig Beregning, som maaske dog er taget noget for høit, Storbritanniens (Irland indbefattet) Kreaturhold til:

14	Millioner	Sitr.	Kvæg,
50	—	—	Faar og
18	—	—	Svin.

Uagtet denne store Rigdom paa Kvæg, til hvis Ernæring mere end $\frac{3}{4}$ af det hele produktive Areal anvendes, er den dog ikke tilstrækkelig til at forsyne de derværende 28de Millioner Indbyggere med Kjød, Smør og Ost. Men en engelsk Mave fortærer ogsaa aarligt 134 Pbd. Kjød, medens en sachsisk kun bruger 50 Pbd. Efter en Beregning af den i Aaret 1850 stedsbundne Indførsel af Fødevarer forlangte Storbritannien, som Tilflugt fra Udlandet:

72,000	Sitr.	Kvæg	i levende Tilstand,
200,000	—	—	i Skikkelse af Kjød,
			Flejs ic.
200,000	—	—	(det er Produkterne af dem) i Skikkelse af Smør.
100,000	—	—	(det er Produkter af dem) i Skikkelse af Ost.

Talt 572,000 Sitr. Kvæg.

Herfor betales næsten 47 Mill. Rbd. eller for hvert Hoved 10 Mk. 10 Skll. Saa store disse Summer ogsaa synes ved første Dietkast, saa let vilde det dog være for det engelske Landvæsen at frigjøre sig fra dem; der behøvedes kun at produceres paa 100 Tdr. Land af det samlede Areal eller 63 Tdr. Land af det for Tiden dyrkede Land 1 Sitr. Kvæg mere, og det nu Manglende vilde være dækket ved den indenlandske Produktion. Gjorde Staldfodring raske Fremstridt i England, saa kunde en saadan Tilstand naaes i faa Aar. De tyske Landmænd skulle heller ikke heri tro for

stikert paa Englands Skattepligtighed; naturno- vendig er den aldeles ikke. Desuden fortjener det ogsaa at bemærkes, at England tager rigeligt de $\frac{2}{3}$ af sin Kjøbindforsel fra Amerika og kun

$\frac{1}{3}$ fra Europas Fastland. Sammenlignet med sachske og belgiske Forhold, fremkomme følgende Forskjelligheder:

Der kommer	i England.	i Sachsen.	i Belgien.
paa 100 Indbyggere	50	32	28 Sifr. Kvæg.
" " —	180	33	15 — Faar.
" " —	68	7	11 — Svin.
paa 100 Td. Totalareal	25	21	23 — Kvæg.
" " — Produktivt Land	38	33	37 — —
" " — Pløieland	87	42	48 — —

Jeg unblader at udbrage Slutninger heraf, da disse altid maatte blive meget upaasidelige, naar man kun kan tage Hensyn til Stykketallet og ikke tillige til Dyrenes Bestaaffenhed og For- dringsforholdene. 100 Sifr. daarligt og knapt holdt Kvæg kunne jo let have en ringere land- økonomisk og nationalekonomisk Betydning, end 50 Sifr., der have en fortrinlig Konstitution og be- tænkes med rigeligt Foder.

De Priser, som Slagterne i August Maaned 1851 betalte for 1 Pd. levende Vægt af engelske Stude, Veder, Kalve og Svin, beløb sig efter Fedebyrenes Kvalitet til 12—16 Skill., medens det indførte Kvæg i Gjennemsnit folgtes 4 Skill. billigere pr. Pund.

6. Jordudtørring i England.

Det gjælder nu som første Grundsaetning i det engelske Landvaesen, og Ingen tvivler mere om dens Rigtighed, at enhver landøkonomisk For- bedring maa begynde med at sørge for en rigtig Fugtighedsstilstand i Jorden, fordi alle andre efter- følgende Forbedringer, som f. Ex. en fuldkomnere Bearbejdning af Jorden, en forøget Tilforsel af Gjødning ic, kun da kunne virke fuldstændigt, naar denne første Grundbetingelse for Plantens Væxt er opfyldt. I vore nordlige Regioner lider Jorden ofte af Overslødighed paa Vand, naar det ikke afledes eller kan trænge ned i dybere Jordlag, men kun kan undvige ad Jordunstningens langsomme Vej. Foregaar Jordunstningen saa langsomt, at Jorden aldrig bliver fri for flydende Vand, saa opstaar varige Forsumpninger, som vi se det i Torvemoserne, der efterhaanden udvide sig, da Hovedplanterne paa saadanne Steder, Sumpmosser, holde stærkt paa Vandet og endog forøge det ved deres Evne til at indsuge Fugtig- hed fra Luften.

Den almindeligste Hindring for Vandets Udbredelse i de dybere Jordlag er Leret, der af alle Jordarter er i Besiddelse af den største Kraft til at indsuge og fastholde Vand. Saaledes for- maar en leret Undergrund at gjøre en i og for sig løs og porøs Agerforpe vaad og sur, da den sætter en Grændse for Regn- og Snevandet, som allsaa nu maa samle sig i det øverste Jordlag.

De Anstrængelser, som det engelske Land- vaesen har gjort, for at bortførerne den staaende Væde, denne Grundhindring for Landplanternes frodige Væxt, fra deres Marker og Enge, og for at formindste den saa meget i ubenyttede Moser

og Lavninger, at disse blive stiftede til Kultur, disse Anstrængelser ere i Sandhed storartede og ligesaa glimrende ere ogsaa deres Virkninger. Hvor megen Vigtighed man tillægger denne Slags Forbedringer, sees bedst deraf, at den engelske Regjering, der, som bekjendt, fastholder det Prin- cip at overlade Agerdyrkningsens Opkomst til den private Elib, heri har gjort en Undtagelse fra Regelen, idet den foreslog Parlamentet at bevilge en Sum af 54 Mill. Rbd. til saadanne Fore- tagender i Storbritannien og Irland. Parla- mentet billigede ogsaa Forslaget, og saaledes for- deltes i 1846 den halve Sum og i 1850 den anden Halvdel blandt Rigets Landmænd, som atter skulle tilbagebetale Summen i Løbet af 22 Aar med en aarlig Rente af $6\frac{1}{2}$ Procent.

Vil man befrie overvømmende Lavninger for Vandet, der ikke kan staffles Fald til Aflob, saa bliver der ikke andet for, end at øse det ud. Saa kostbar denne Methode ogsaa synes at være, saa har den i mange Tilfælde vist sig rentabel. Saa- ledes har man i Grevskaberne Lincoln og Cam- bridge gjort Tusinder af Tdr. Land af den frugt- barest Jord stiftede til Dyrkning, ved at man opstillede staaende Dampmaskiner, som ere istand til i nogle Uger at udpompe det Vand, som hvert Foraar ved Overvømmelse styrter ned over Lav- ningerne og pleiede at blive staaende der indtil Efteraaret. En Maskine paa 10 Hestes Kraft er istand til i 20 Dage at lægge 1000 Tdr. Land saa tørre, at de saa Dage efter kunne pløies. Omkostningerne ved Dampmaskinens Anskaffelse og Opstilling beløb sig til 12 Rbd. 4 Mk. pr. Td. Land, og de aarlige Vedligeholdelsesomkostninger neppe til mere end 8 Mk. Paa andre Steder benytter man ogsaa Vindmøller i samme Diemed. (Fortsættels.)

Indlandet.

Christiania. Fra det søndre Fisteridistrikt er indløben følgende Telegram fra Døpshøjskolen, da- teret Høugesund den 22de Februar: I dag er sær- deles godt Fiske her, ved Fæo, Rovar, Espevær, Bommeløen og Sletten. Silden er stor og fyldig. Almindens Trang afhjælpes. Pris fra 10 Ort 12 h til 12 Ort. I Regelen 10 à 11 Ort 12 h Lønden. — Fra det søndre Sildefiskedistrikt ere følgende Telegrammer indløbene: Fra Leitmant Otto, dateret

Søternæs den 18de Februar: „Omkring Baagsgaen er fremdeles ingen Udfigter til Fiske. Hele Almunen er draget hjem.“ — Fra Løitnant Petersen, dateret Hindoen den 19de Februar: „I den forløbne Uge ret godt Fiske ved Vueland og Molvær; noget ved Åfserovoen. De sidste Dage saa Garn ude. Megen Almue hjemreist. Prisen er i Almindelighed 8 à 10 Drt pr. Tønde.“

— Torffiskeriet i Nordmøre var overmaade rigt fra 7de til 15de Februar. Senere intet Fiske for medelst Storm.

— Dr. Lehmann i Oberlauske giver følgende Anvisning til at bage godt Brød af selvgroet Rug, d. v. s. Rug, som under altfor fugtigt Veirigt har begyndt at gro i Åxet ved Modningstiden. Denne Rug afgiver et til Brødbagning usjenligt Mel; Deigen deraf gjøres ikke rigtigt som den skal, og Brødet faar hvad man kalder Staalrand, enten lagvis eller gennem hele Massen.

Ved et Landerugsmode i Braunschwig forrige Aar opgav en Kemist Dr. Lehmann, at naar et Lød Salt oploses i Deignadningsvandet for hvert andet Skaalpund Brød, saa faar man af den selvgroede Rugs Mel et velgjæret, sundt og fuldkommen velsmagende Brød. Han foretog Prove paa Brød af paa denne Maade tilberedt Deig, og paa andet Brød, hvortil Deigen var tilberedt paa sædvanlig Maade, begge Sorter af samme selvgroede Rug; det første var boit opgjæret, den indre Krumme lys og pibet, og Smagen udmærket god; det sidste var tørt, deigagtigt, grovt og aldeles uspiseligt.

I Dresden har Forsøg været anstillede i stor Skala med denne af Lehmann opgivne Forbedringsmaade af selvgroet Rug, og fuldkommen bekræftet hans Opgave.

— Nat til Loverdag er der gjort Indbrud i Åkers Kirke paa Ållevold og bortstjaalet Fadet til Døbefonden. En Arbejder havde været sydselsat i Satskiftet om Dagen; han havde ikke kunnet tillaafe den ydre trange Dør, hvorfor han blot havde vriet Nøglen om til den indre Dør og begivet sig ud igennem Hovedindgangen. I den indre Dør var nu skaaret Hul, og man havde paa denne Maade kunnet til Nøglen og lukket Døren op. Samme Nat blev der brudt ind hos Hr. Sewell ved St. Hanshaugen, hvor en brun Hest blev bortstjaalet; en Evenketrille er ligeledes bortstjaalet fra en Gaard paa Nyseløkkatten, og man formoder et Sammenhæng mellem disse Tyverier.

— Fredag Aften den 18de Februar udbrød Ild i en treetages grundmuret Gaard paa Hammersborg, hvorved alt Indvendigt opbrændte. Ilden opkom i 3die Etage hos en Maler og Jaloussifabrikant, paa det Værelse, hvor Manden tørrede Spaaner, uden at det skjøntes, hvorledes Ilden kan være opkommen. Da Manden hørte en Dragen som af Ild, vilde han gaa ind i Værelset; men ved at lukke paa Døren væltede han en Krukke med Finerolie, som strømmede ud over Gulvet og blev antændt, saaat hele Værelset strax stod i Flaammer. Maleren havde adskrevet for 1000 Spd., og Lidt af Bohavet m. m. blev nek reddet.

Fra Selbu skrives den 8de Februar: Her, som i de fleste andre Bygder i vort Land, vare vi

ret vel tilfredse med forrige Aars Afgrøder af alle Slags. Poteterne have imidlertid paa mange Gaarde taget Skade i Kjælderen af Tørraadnød, dog ikke i nogen betydelig Grad. Denne Sygdom paa Poteterne har man her ikke vidst af at sige for, og man er saaledes aldeles ukyndig om, hvorledes man, til Forebyggelse af en altfor stor Udbredelse af denne Sygdom, skal behandle Poteterne. I Aaret 1841 erholdtes gennem Amtet uddelt nogle Smaafriser, indeholdende Anvisning til Behandling af saadanne bedærvede Poteter; men da disse Skrifter nu ere aldeles forsvundne, vilde det være et stort Gode, om der fra det Offentliges Side atter kunde ske en lignende Uddeling af saadanne Skrifter, da Tørraadnødheden, efter hvad der berettes fra Landets fleste Egne, truer med at blive en Landeplage.

Fra Stavanger skrives den 17de Februar: Dødsvære lyde Esterretningerne fra Skudestræds fremdeles nedslaaende, medens man dog, til at lykke fra Kinn fremdeles hører gode Tidender. Rigtignok er Fisket dersteds nu i Åstagen, men Udbyttet har dog været saadant, at man aldrig kunde ønske det bedre. Under den ved Arbeidsløshed opstaaede Mangel kom det vel med Glæde for mange af Byens Fattige, at Værgerklubben i Loverdags overdrog til „Foreningen for privat Fattigpleie“ for dens Regning daglig indtil denne Maanedes Udgang til Trængende at uddele 150 af Arbeidsanstaltens Epsebillitter.

Fra Kinn berettes den 12te Februar, at Sakterierne for det derværende Fiske dengang vare oversyldte, og ikke kunde modtage mere. „Der mangler overalt Salt og Tønder,“ heder det, „og disse Nødvendighedsartikler ere ikke her at erholde i en Hast. Nyttet siger, at tomme Tønder ere betalte med indtil 1 Spd. Stykket og Salt med 2 Spd. Tønden. Saadanne Forholde vilde ikke kunne indtræffe, saafremt der fandtes et Vyanlæg i Narheden, hvor man altid kunde paaregne tilstrækkeligt Forraad af disse Nødvendighedsartikler. Hvis Veiret ikke havde været meget gunstigt under Fiskeriet, vilde sikkert det Tilfælde indtruffet, at Fiskerne havde maattet ophøre med sin Bedrift af Mangel paa Ustætning. — Sundhedsstilstanden har under Fiskeriet været bedre, end man kunde vente blandt en saa stor Mængde Mennesker, der nødvendig i en Tid som denne maa sofe Savn og Mangler i adskillige Retninger. Enkelte Afhæftstilfælde have været behandlede af Fiskelægen, ligesom nogle saa Tilfælde af Børnekopper have vret sig; kun to Personer fra fremmede Steder ere, saavidt bekjendt, døde under Dypholdet hersteds.

Fra Nalesund skrives den 12te Februar: Den nu forløbne Uge, der egentlig er den første af Tiden til Torffiskeriet, har været meget heldig, især for Garnfiskere, der oftere maatte tilbagesætte endel af sine Garnlanter, fordi de ikke kunde „føre“ det Hele paa en Gang, hvilket dog ellers pleier at være tilfældene Undtagelser i et saa godt Veir, som i denne Uge, Mandag undtagen. Man vil skjønt, at vi her tale om de heldigste Garnfiskere; Andre have naturligvis fanget mindre, skjønt enhver Vaads Udbytte med dette Fiskeret skal være tilfredsstillende. Med Snørfiskerne har det gaaet mere smaat og afveirende, formodentlig fordi Fisken, som nu er sed og leverfuld, mindre lader sig lokke af den skuffende

Slid. Noget Silbesske nedenfor Stat høres der intet til.

Fra **Christiansfund** har man ogsaa den gode Efterretning, at Skrifftet for samtlige Bør deromkring drives med største Held. Paa Smølen skal Prisen være 4 Spd. pr. Hundrede. — Til 12te Februar var ialt 39 Fartøier udeprøvede derfra til Lofoten.

Udlandet.

Danmark. Til Minde om den svenske Konge Carl Gustavs Angreb paa Kjøbenhavn den 10de og 11te Februar 1659, holdtes de samme Dage i dette Aar en Folkfest i Kjøbenhavn. Lyfstedet Casino, hvor Festen begyndte, var festligt smykket med store Palmes, levende Blomster gjennemstgige Malerier, Granguirlander, Vaaben og Flag; den lille Sal med tvende Vaabenbilleder under Galleriet og store Portrætter af Frederik den Syvende, Frederik den Tredie og hans Dronning Sophie Amalie. Over Indgangen til den lille Sal var Kjøbenhavns, over Indgangen til den store Danmarks Vaaben anbragte, omgivne af danske Flag, og fra Endegallerierne i Pergolaen valedede de svenske og norske. Lidt efter Kl. 8 indfandt Hs. Maj. Kongens Repræsentant, Hs. kgl. H. Arveprindsen sig, ledsaget af Hs. Maj. Generaladjutant og tvende Kavalerer, og strax derpaa begav hele Selskabet sig med Prindsen i Spidsen til den store Sal. Denne var over Theatret prydet med en Afbildning af den i Auladning af Kjøbenhavns Beleiring slagne Medalje, midt paa et høit Waand med Marskallene 1659 og 1859, og paa den ene Side Frederik den Tredies: „Jeg vil dø i min Rede,“ og Frederik den Syvendes: „Folkets Kjærlighed er min Styrke.“ Paa Siderne af Scenen, lige foran de Trapper, der forbinde den med Salen, stode paa høie Godstykker Frederik den Tredies og Frederik den Syvendes Vyster, omgivne af Flag og Vaaben. Paa Godpanelet af Scenen og langs Kunstteatrenes Brysninger vare Eftolde opkængte med følgende Navne: Mausen, Gyldenlove, Schak, Thurens, Turen, Helt, Otto Krog, Urup, Bredahl, H. & C. Ahlfeldt, Rosgaard, Dannefer, N. Nielsens Husfru, G. Rosenfrank og Mogens Krag. Paa Brysningen af den store Balkon hængte 3 Eftolde, omgivne af hollandske Flag med Navnene: Dydum, de Witte, Floris. Salens Gulv var bedækket med 5 lange Borde, der tilligemed 3, som vare opstillede paa Scenen, vare dækkede for over 530 Personer; Kunstteatrene og Ballonerne vare besatte med et omtrent lige Antal Damer, og man kan uden Overdrivelse sige, at, dersom Lokalet havde kunnet rumme det dobbelte Antal, vilde det paa det Nærmeste kunne blevet fyldt. Studenterangforeningen indledede Maaltidet med en Sang af Digteren C. Ploug.

Overpræsident Littichau, der førte Forsædet, udbragte derpaa med faa men hjertelige Ord Hs. Maj. Kong Frederik den Syvendes Skjal, idet han mindede om den Kjærlighed, der altid havde forenet ham og hans Folk, og staaet Prove i Farens Stund. Efterat Skjaalen var besvaret, fremtraadte Hs. kgl. H.

Arveprindsen og paa Kongens Vegne takkede det ærede Selskab. (Hs. Maj. Kongen var nemlig af Helbredsskynsforhindret fra at være tilstede.) Derpaa blev en Skaal udbragt for Kongehuset og Inspektør Brix holdt en Tale, hvori han blandt Andet takkede Festens Betydning som Minde om hin minderværdige Nat (Natten mellem 10de og 11te Februar 1659), da Kjøbenhavnske Borgere og Studenteres heltemodige Forsvar havde reddet Danmarks politiske og nationale Selvstændighed.

Hs. kgl. H. Arveprindsen besvarede denne Skaal omtrent saaledes: „Ligesom Kjøbenhavns Borgere for 200 Aar siden frelste Hovedstaden og Fædrelandet, saaledes er jeg overbevist om, at den nærværende Slægt vil formaa det Samme, hvis nogen Fare skulde true. Jeg drikker en Skaal for Kjøbenhavns Borgere.“ Derpaa blev en Sang afsluttet og flere Taler holdte, indtil Festen endtes Kl. 1 1/2.

England. Lord Malinesbury erklærede i Overhuset den 14de Februar, at han ved Englands, Frankrigs og de forenede Stater af Nordamerikas Samvirken haabede det Bedste for Slavehandelsens Undertrykkelse, forudsat, at den almindelige Fred blev bevaret. Dette betvivlede han ikke efter de fra Frankrig erholdte Forsikringer og mindede om, at Keiser Napoleon altid havde samvittighedsfuldt holdt sit Ord.

— Deserver gjør følgende Bemærkning over Pariser-Trontalen: Den er hverken krigerisk eller fredelig; den er meget mere saaledes affattet, at den paa samme Maade kan skjule Freden saavel som Krigen i sig. Men den er ikke affattet saaledes, at den affører for os sin Forfatters Idær og Planer. Stillingen er affirrat den samme, som om ingen Trontale havde været holdt. — „Daily News“ meddeler af et Brev fra en af Neapels forvilde Fanger, dateret „ombord paa det neapolitaniske Krigsdampskib „Strombolt,“ 2den Februar 1858,“ følgende Uddrag: „Ingen af os er det muligt at gaa iland her; vort Fængelskab vedvarer og vil først ophøre i Newyork. Ikke engang den syge Poerio erholdes Tilladelse til en Times Tid at gaa iland. Et spanskt Skib er loiet, hvorpaa vi skulle befordres videre. „Strombolt“ vil kuglere det etpar Dage og derpaa vende tilbage til Neapel. Efterat En har tilbragt ti lange Aar i Fængslets Stillehed, gjør det En ondt at blive kastet frem og tilbage paa Soen. Jeg er dog munter og frimodig, i den Tanke, at jeg snart bliver fri. Om bord paa dette Dampskib behandler man os godt. Fra Newyork skal jeg gaa til England. Vi ere Alle vel, med Undtagelse af Poerio, der i længere Tid har lidt af en Halskyge, der har forværret sig i den sidste Tid, saaat vi har været meget bekymrede for ham. Han besunder sig nu noget bedre; men hvem ved, hvad en idetmindste en Maaned medtagende Fart kan føre med sig? Vi ere i Guds Haand; vi ere muntre og lade ikke Modet falde.“

For nylig er der i Englandt opfundet et frygteligt Skydevaaben, de saakaldte Armstrong Kanoner, der ere blevne skildrede som de mest frygtelige Dødeliggjædsredskaber. Nu fortælles der om en endnu nyere Opfindelse i denne Retning, nemlig af Hr. Norton, med hvis Kanoner man har foretaget overordentlig tilfredsstillende Prøver. Man anstillede først Experimentet med hans „Liquid fire rifle shell,“

(Glydende Ild=Bliskebombe) der er tregange saa stor som en sædvanlig Epidkugle, men hul. I dens Gulning er der en Glaskapsel, som indslutter den „Glydende Ild,“ hvoraf den har Navnet. Den chemiske Blanding er endnu Opfinderens Hemmelighed. Kommer denne Blanding i Berørelse med brændende Stoffe, saa antændes disse hurtigt — der behøves kun, at Kuglen stoder an mod et fast Legeme, for øieblikkelig at springe.

Frankrig. Den østerrigiske Cirkulær=Note har ikke fundet nogen god Optagelse i Paris; man finder de østerrigiske Tilbud nantagelige, og Grev Balawski har haft en lang Konference derom med Baron Hübnér. Disse Østerrigs Forslag have været den pavelige Regjering meddelte, inden de afgik til Paris, og denne har billiget dem. — Ifølge en senere Meddelelse skal Konferencen angaaende de italienske Forhold ifølge Monitoren allerede finde Sted i Paris. Der meddeles tillige, at Østerrig har gjort sin Deltagelse i Konferencen afhængig af den Betingelse, som England og Preussen have garanteret, at de italienske Forhold ikke maa berøres. — Krigsberetninger i Frankrig gaa imidlertid sin uforstyrrede Gang. Det heder, at en Division, som inden kort Tid skulde tilbagekalde fra Algier, er beordret til at holde sig rede til Indførelse. — Adskillige Journaler berette, at der er givet Autoriteterne i Marseille Ordre til at sørge for, at Rusningerne der holdes saa hemmelige, som muligt.

Utter er en Brochure (Flyveskrift) udkommet i Paris, forfattet af en Girardin. Dens Slutningsord ere følgende: „Bevist for, at Krigen Intet vilde afgjøre, ligger i følgende Linier: „Vi henstille som en uanstødelig Sætning, uden at besygte Modsigelse af nogen Eksempel, at, naar hele Italien, fra Savlugten til Alperne, blev sat i Oprør, kunde den østerrigiske Arme rigtignok for en Del lide Nederlag; men at det sluttelig vilde blive den en let Sag paany at gøre sig til Herre over Halvoen. Naar Italien er Østerrigs Slagmark, saa ere Tyrol og Alperne dets sande Arsenal.“

Østerrig. „Presse“ forskriker, at der i den sidste Tid har hersket en levende Noteverling mellem Hofserne i Wien og Berlin, og Alt tyder hen paa, at Preussen vil opgive sin Passivitet og nødtvungen slutte sig til Østerrig. Ekhn. Zeitung udtaler sig derimod meget afgjort og skarpt mod Østerrigs Politikk. Til Meddelelsen om, at ogsaa Østerrig har sendt en Cirkulærskrivelse til sine diplomatiske Agenter, hvori der siges, at Østerrig har gjort sig Umage for baade selv at gennemføre tidssvarende Reforme i Italien, og at bevæge andre venstabelige Magter til at gøre det Samme, knytter Echn. Zeit. følgende karakteristiske Sætning: Man kan gjøre Noget paa meget forskjellige Maader — man kan gjøre det med Alvor, man kan gjøre det lunken, og man kan lade, som om man gjør det.

Sardinien. Den sardiniske Regjering har afsluttet en Kontrakt med et Handelshus i Odesa om et umaadeligt stort Kvantum polsk Hvede. — Universitets=Kirken i Genua er bleven forandret til et Magazin, og alle vigtige Dokumenter ere fra Arkiverne bragte ind i Forterne, forat sikre dem under et muligt Bombardement. — Fra Turin skrives den

10de Februar: I de sidste Dage have Uroligheder igjen fundet Sted i Monaco. Vagnoarbejderne forenede sig og vilde overrumple Staden; men Nationalgarden traadte under Vaaben og spærrede Statporten. Stene bleve opstaaede paa Væggene forat styrte Oprørerne, i Tilfælde af, at de skulde vove en Storm. Rølligheden blev dog snart gjenoprettet, efterat femti af Urolisterne vare bleve arresterede.

Fra Belgrad skrives den 11te Februar, at Fyrst Milosch har udstedt en Proklamation som arvelig Fyrste af Serbien, og udnævnt et nyt Ministerrium. Den 5te Februar Kl. 1½ Eftermiddag holdt Fyrsten sit Indtog i Belgrad. Da han for 20 Aar siden forlod Belgrad, var hans Legemsbygning, tiltrods for hans fremrykkede Alder, endnu rank og kraftig, hans Gang fast og hans Blik livfuldt, — men nu er han bøiet af Aarenes Vægt. Toget begav sig gennem den konstantinopolitanske Port til den fyrstelige Residents paa Terrassen, hvor man efter gammel slavisk Skik rakte Fyrsten Brød og Salt.

Agronom ønskes.

En fra Landbrugsskolerne uderamineret dygtig, men fordringsfri Agronom af Bondestanden, der egenhændig vil deltage i de praktiske Arbejder ved et mindre og letvindt Jord- og Skovbrug, saavel i Cierens Nærvarrelse som Fraværelse — søges. Breve desangaaende, ledsaget med gode Vidnesbyrd, samt Opgivende af billigt Lon, sendes snarest muligt til P. G. Bredal, f. L. i Sandesjørd.

Christiania Kornpriser.

Indenlandst

Hvede, 3½ a 5½ Spb. intet solgt.
Rug, 16 ½ a 17 ½.
Byg, 11 ½ a 14 ½.
Havre 8 ½.

Udenlandst

Rug østersøst 4 Spb. a 4 Spb. 12 ½.
Rug dansk 17 ½ 12 ½ a 18 ½ 6 ½.
Byg Prædigt 15 a 16 ½.
Erter 4 a 5 Spb.
Hvede 5 Spb. 1 ½ 12 ½ a 5½ Spb.

Christiania Fiskepriser.

Stib, Rjebnd. 6 Spb. pr. Td.
Stib, stor Mtd. 5½ Spb. pr. Td.
Stib, smaa do. 5 Spb.
Stib, stor Christ. 4½ a 4¾ Spb. pr. Td.
Stib, smaa do. 3 Spb. pr. Td.
Storset 1 Spb. 12 ½ pr. Bog.
Middelsæt 4 ½ pr. Bog.
Smaaet 3 ½ 12 ½ pr. Bog.
Røbskær 6 ½ 12 ½.

Følgeblad til Skilling-Magazinet.

Christiania.

Trykt og forlagt af W. C. Fabritius.